

Tézisek

Dolgozatom témája a 20. század egyik kiemelkedő, de elfelejtett művészegyéniségének a portréja. Jelentősége magában az életműben rejlik, hiszen Eta Harich-Schneider zongoraművész, csembalóművész, a régi zene kutatója, tudományos alaposággal megírt cikkek és könyvek szerzője, pedagógus, az első európai, aki a japán császári udvar ősi zenei kincseit megismerve erről is terjedelmes könyvet ír, amiért 1977-ben a legmagasabb császári kitüntetésben részesül.

Kutatásom előzményének tekinthető Eta Harich-Schneider: *Die Kunst des Cembalospiels* c. művének olvasása, amely könyv különlegesen sokrétű és mégis rendszerezett, ugyanakkor nem áll meg a források pusztá ismertetésénél, hanem összehasonlítva s elemezve azokat gyakorlati tanácsokkal is szolgál. Jómagam már igen sok hasonló témájú irodalmat átolvastam, de egyik sem adott ennyi hasznos ismeretet, ilyen logikus magyarázatokat a gyakorló művészből felmerülő kérdésekre. Az írójáról ehhez képest viszont vajmi keveset hallottam e könyvén, és azon kívül, hogy a bécsi Zeneakadémia tanára volt, legtájékozottabb zenész kollegáim sem tudtak róla sokkal többet. Úgy gondoltam, hogy mivel magyar nyelven — a zenei lexikon két mondatán kívül — nincs sem róla, sem pedig a publikációról hozzáférhető anyag, a magam és az esetleges érdeklődők számára is tanulságos lehet, ha valamilyen formában közzétehetem, amit nekem sikerült megtudnom.

Egy ilyen rövidített életrajz — aminek **célja** az, hogy elsősorban a munkái iránt felkeltse az érdeklődést —, nem kívánt ördögös **módszereket**. Elolvastam Eta Harich-Schneider önéletrajzi regényét, a régi zenével kapcsolatos cikkeit, könyveit, meghallgattam felvételeit (amikhez egész különleges szerencsével jutottam hozzá, hiszen ma már nincsenek kereskedelmi forgalomban), és hogy új, sehol sem publikált információkat szerezzek,

budapesti látogatásakor elbeszélgettem Johann Sonnleitnerrel, Eta Harich-Schneider utolsó bécsi tanítványával, valamint témavezetőmmel, Sebestyén Jánossal, aki két ízben is meglátogatta az idős művésznőt.

Ezen munka **eredményeképpen** figyelemmel kísérhetjük a régizene szárnybontogatását és az ezzel járó művészeti-emberi feszültségeket; találkozhatunk a 20. század igen sok jelentős művészeivel, végignézhetjük a második világháborút először Németországból, majd Japánból, egész közélről láthatjuk Richard Sorgét, a mesterkémet. A háború utáni útkeresés során a japán császári udvar életébe, majd az Amerikában letelepedett csembalisták kis hatalmi harcaiba pillanthatunk be. És végül Bécs, és mindenhol zene, csembaló, klavichord, vagy zongora, Couperin, Rameau, Scarlatti, de mindenek előtt J.S. Bach.